

[Naslovna](#) [Novi naslovi](#) [Pislistopis](#) [sklonište na Bijelim stijenama najljepše je u Hrvatskoj](#)

8.12.2020.

[Danas imamo sedam godina:](#)

[Kako bi napunili osam, trebaju nam dobrotvori na HR492390001199009684](#)

- [Naslovna](#)
- [Politika](#)
- [Gospodarstvo](#)
- [Kultura](#)
- [Intervjui](#)
- [Scena](#)
- [Komentari](#)
- [Ekologija](#)
- [Reportaže](#)
- [Izdvojeno](#)
- [Ljudi](#)
- [Portreti](#)
- [Voda](#)
- [Zdravlje](#)

[i mi smo tu / INTERVJUI](#)

Moramo se naučiti živjeti u suživotu sa svakom bolešću koju svijet, društvo ili život donosi...

Antonio Milanović (foto TRIS/G. Šimac)

[Goran Šimac](#) • 28/10/2020 u 16:30 •

Sviđa mi se 200 Po

Antonia Milanovića ne treba posebno uvodno predstavljati na stranicama ovog portala. Naši čitatelji znaju za njegovu kolumnu [Wheels of Fire](#) u kojoj je otvoreno, iskreno i upečatljivo govorio o svojim životnim (ne)prilikama i borbama, a koje su zajedničke i mnogim osobama s invaliditetom u Hrvatskoj. I ne samo njima. Antonio Milanović je u Trisu objavljivao i volonterski, i nakon što zbog oskudice minimalnih sredstava na portalu nismo bili u prilici primjerenim honorarom nagraditi njegov rad. Nadali smo se kako će se naša suradnja nastaviti kad dobijemo potporu od EU sredstava za tzv. medije zajednice, za koji smo priredili dvogodišnji projekt koji se isključivo odnosi na rasvjetljavanje i rješavanje problema osoba s invaliditetom. Tim projektom je bilo predviđen i stalan posao novinara za Antonia Milanovića, no to se, na žalost, nije desilo, jer smo ostali na 'listi čekanja'.

No nije smisao ni razlog ovog teksta prolijevanje suza za prolivenim ili nikad dobivenim mlijekom, nego pak inspirativan i ugodan susret s prijateljem i kolegom Antoniom u njegovom Zadru. Uvijek je zanimljivo naći se s Antoniom, kao i sa sličnim ljudima velike unutarnje snage, onima koji se ne predaju niti posustaju kada se suočavaju s velikim životnim nedaćama, bolestima i društvenim nepravdama. Malo je takvih ljudi.

Sreli smo se na sunčan dan nakon duljih kiša, u njegovom domu, odakle se prostire lijep pogled na grad, plavetnilo i zadarsko otočje...

Antonio Milanović (foto TRIS/G. Šimac)

**Neovisno od svih donose navršava puna godina dana otkad si objavio svoju prvu knjigu 'Istinom protiv svih'.
od izdavanja knjige naovamo?**

8.12.2020.

Pa desilo se puno toga pozitivnog. Nakon objave moje knjige desilo se nešto sasvim neočekivano za mene. Ja sam mislio da će ta moja knjiga u moru objavljenih novih knjiga brzo biti zaboravljena, ali na primjer nedavno, kada sam se vozio s prijateljima po jednom trgovačkom centru, mnogi ljudi su me zaustavljali i vikali za mnom: *Istinom protiv svih!* Tako da, kada nakon godinu dana začuješ ime svoje knjige iz usta potpuno nepoznatih ljudi, sve ti je puno oko srca i znaš da nisi bezveze radio na knjizi toliko godina. I kad mi i dan danas stižu komentari... ja sam ponosan i drago mi je što je ta knjiga u društvu postala ono čemu sam se nadao, a to je neki putokaz da se treba boriti...

'Nisam ovo ni u snu očekivao'

Pretpostavljam kako je knjiga posebno odjeknula među osobama s invaliditetom, jer su mnogi u njoj prepoznali i vlastite slične doživljaje...

Da. Najviše je odjeknula među njima i drago mi je što je na neki način brojne pokrenula. Toliko se osoba s invaliditetom meni javilo preko društvenih mreža, maila... tako da sam ostao šokiran. S pitanjima poput: *što trebam dalje raditi da nešto postignem*. Ipak, dosta njih... sad moram doći do jedne negativnosti, u jednom trenutku odustanu od borbe. A to ovisi najviše o krugu ljudi koji te osobe okružuju, pa ne želim nikoga napadati. Samo se prestanu javljati jer im u nekom trenutku te borbe postane previše... Ali se i dalje učestalo javljaju mnogi drugi, od kojih će se naći i neki koji će imati snage boriti se do kraja, uz mene, za naša prava...

Ta knjiga mi je donijela puno gostovanja po medijima, na zadarskim i nacionalnim televizijama, dva puta sam bio u emisiji gospođe Tomašković 'Normalan život' na HTV-u... Jednom i prije dva tjedna, gdje sam bio pozvan da pričam o problemima osoba s invaliditetom... Tu su i gostovanja na radijima intervjui za portale... I doista, ta knjiga je od mene napravila, kako se to kaže... javnu osobu, iako ja ne volim to reći o sebi. Koliko čujem, knjiga je odjeknula i šire, van granica Hrvatske, i to mi je jako drago. Proširila se po Balkanu i nekim drugim stranim državama... U svakom slučaju, ovo nisam ni u snu očekivao.

Naravno, neke je zanimala i zarada od knjige, a ja o tome samo mogu reći da je nebitna, a s obzirom da smo u Hrvatskoj, i totalno zanemariva... No kada sam krenuo pisati knjigu ionako nisam niti razmišljao o zaradi, nego sam se nadao ovome što se upravo i dogodilo...

Antonio Milanović (portal TRIS/G. Šimac)

8/12/2020

Ja sam poznato je da malo tko može živjeti od književnosti u Hrvatskoj, a pogotovo ne pisci, tj. oni koji pišu knjige. No može li se pristojno živjeti od drugih tvojih aktivnosti... Radiš i u zadarskoj knjižnici...

Ja sam zaposlen u zadarskoj gradskoj knjižnici od 1. srpnja 2017. godine. I na žalost, moram vas razočarati, ne može se živjeti od te plaće, jer ja trenutno radim 4 sata zbog svoje dijagnoze i plaćen sam samo za toliko. Iako imam pravo na punu plaću, još uvijek se borim da takva puna plaća dođe... Dođe i zaživi. No ni ona ne bi bila dovoljna za ovakve uvjete života, a kamoli ova kakva sad je. Ja moram istaknuti da uz posao u knjižnici moram raditi usporedno bar dva dodatna posla da bi mogao izgurati mjesec. Roditelji su tu. Za one koji mogu postaviti pitanje: pa gdje su roditelji. Naravno da su tu. Ali ne mogu dopustiti sebi koji sam završio dva fakulteta da ja od njih sa svoje 33 godine života tražim da me financiraju. Naravno da oni uvijek uskoče... Ali mislim da nema smisla da oni mene moraju uzdržavati s toliko godina života...

‘Novinarstvo je lijep poziv, ali...’

To znamo i ti i ja... ali mnogi neupućeni misle drukčije: ni na medijskoj sceni u Hrvatskoj za mnoge koji žele pošteno raditi posao novinara nema prilike za zaradu, a često niti za pokrivanje osnovnih troškova života. Ti si završio i studij novinarstva...

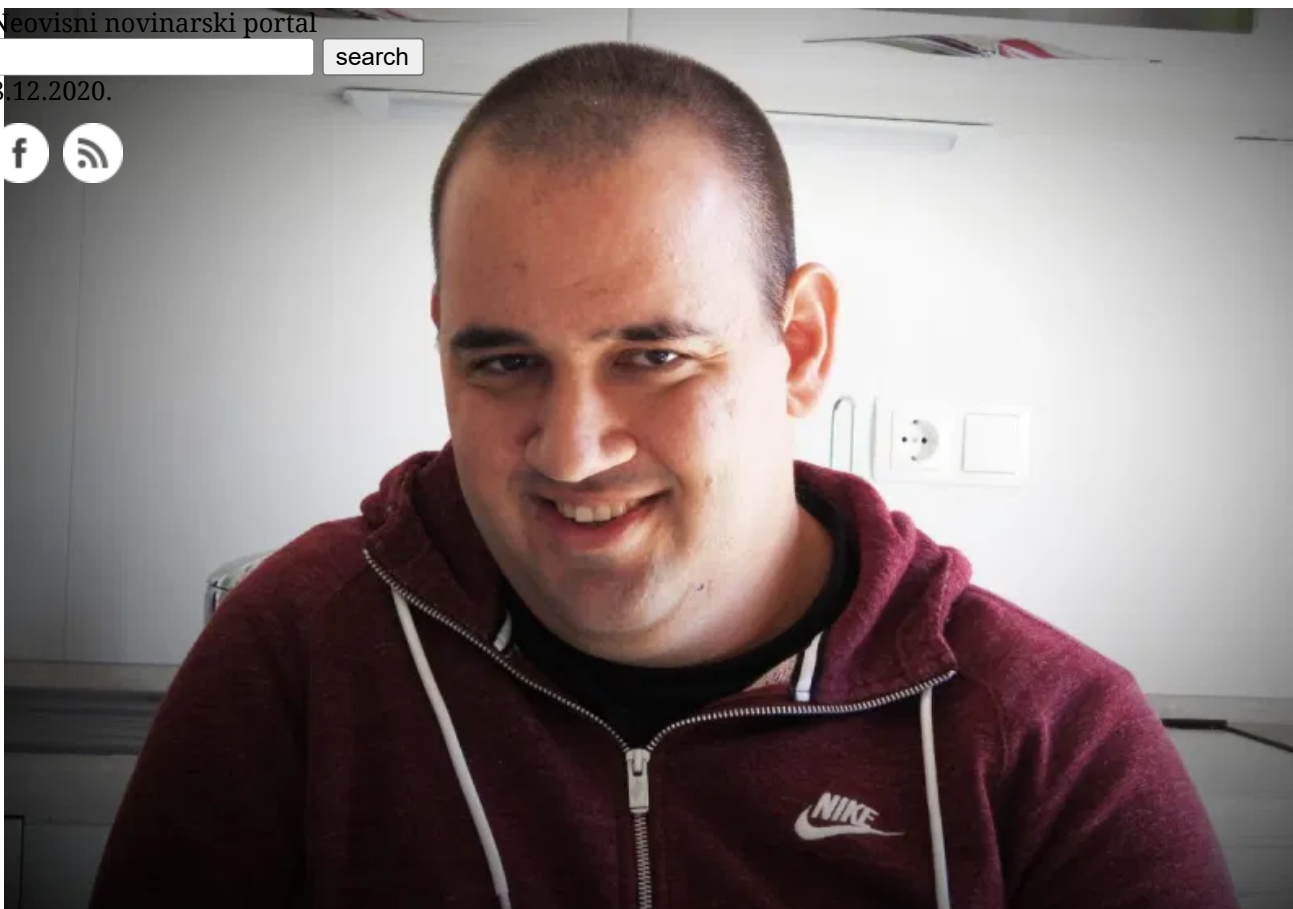
Jesam, da... To mi je drugi fakultet koji sam završio. Prethodni su bile informacijske znanosti. I sad se, zahvaljujući novinarstvu, zapravo bavim dodatnim honorarnim poslovima da bi uspio to sve pospajati i pokriti osnovne troškove života. Ali situacija na hrvatskoj medijskoj sceni nije nimalo bajna. Jednostavno smo bili toliko unazađeni i prije ove situacije s koronom, a sada je covid napravio što je napravio, pa smo pak sad u još puno goroj situaciji. Za neke članke dobivate mjesečno po par stotina kuna, a s time da se ubijete, jer je to zahtjevan posao: treba skakati s teme na temu... I pogotovo ako vam netko zada okvire teme koja možda vama i ne paše, ali ne možete birati... Sad je ta situacija puno teža. Novinarstvo je lijep poziv, ali trenutno Hrvatska nije zemlja u kojoj možeš solidno živjeti od poštenog novinarskog rada. A mnogi su prisiljeni raditi i u takvim uvjetima jer ne mogu birati. Neki nadležni na tim portalima vas najčešće tjeraju da pogazite svoje moralne vrijednosti i etičke norme koje ste usadili u sebe, pogotovo nakon završenog fakulteta gdje vas uče da se etičke norme u novinarstvu ne smiju nikada pogaziti. Neki portali vas ipak tjeraju na to jer znaju kakva je situacija i znate da ne možete birati nego morate raditi...

Ček, ček... Pretpostavljam, ili se barem toplo nadam da ovo malo prije nisi govorio o Trisu...

Ne..ne... (smijeh). Meni je Tris kao portal nešto gdje bi se vratio i sutra i za puno manji honorar nego za kojeg sam inače radio. Tris mi je dao slobodu pisanja, vjetar u leđa i krila kakva trebaju u današnjem novinarstvu... I dali su mi da jednostavno radim taj posao s guštom i sa željom i da iz tjedna u tjedan iščekujem s nestrpljenjem novu temu, novi tekst... Jednostavno, to je bilo nešto što se rijetko drugdje može ponoviti. Nadam se u bliskoj budućnosti nekom povratku...

Dobro... dobro... stani malo.... Ispast će kako je ovo sve namješteno. Kako sam te ja sad nagovorio da govoriš lijepo o Trisu, da kažeš kako je Tris super, pa da zato radimo ovaj intervju za Tris...

Ma ne... (smijeh) Ja sam to ponavljao na više strana. Oni koji su me pitali to dobro znaju. Tako da ovo nije namišteno... Nisam tip koji je potkupljiv.

Antonio Milanović: Nisam potkupljiv... (foto TRIS/G. Šimac)

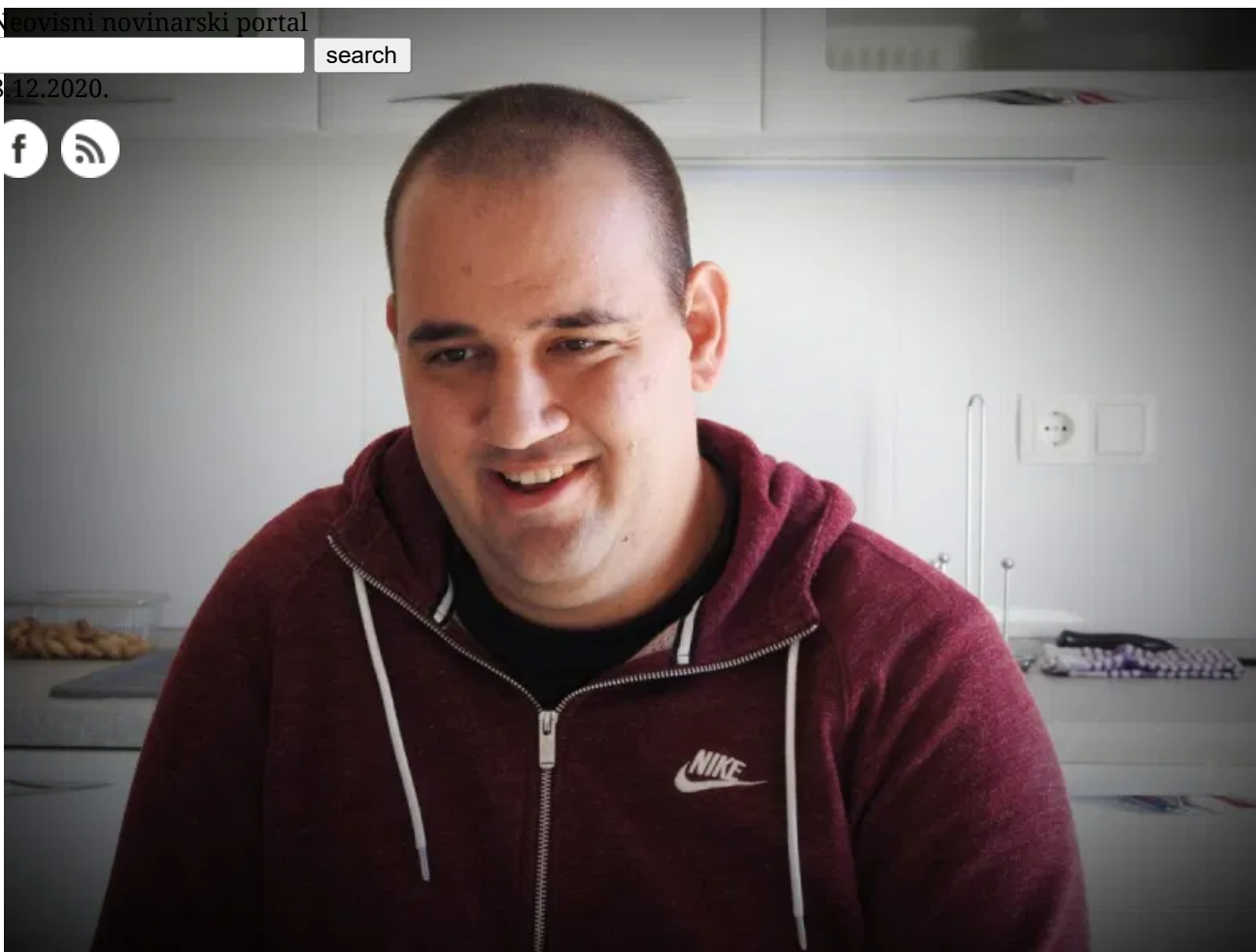
Ajde dobro... Ali nije ni ovo namješteno: mnogi naši čitatelji su obožavali tvoje tekstove i nakon što smo morali zamrznuti našu suradnju pitali su pa što je s Antoniom Milanovićem? Više ne radi za vas? Nadamo se boljim vremenima... Nego, kakav je rad u knjižnici? Je li te veseli taj posao?

Paa... iskreno, veseli me. Pogotovo kad mogu raditi s djecom i mlađim uzrastima, kad smišljam neke radionice, smišljam igrokaze, projekte s njima. To je nešto što me posve ispunjava i pri tome vrijeme leti... A sad od trećeg mjeseca do danas radionice više nisu moguće u knjižnici zbog epidemiološke situacije i sad je taj posao pomalo statičan. Radite poslove vezane uz internet, računala i obradu podataka. Posvetili smo se svemu onome čime se nismo toliko bavili u, ajmo to tako nazvati, normalnim vremenima. Ti poslovi su malo statični i ponekad vas malo i guše, ali se nadamo da će uskoro... znači uskoro... sve vratiti na staro. Nadam se kako ćemo se moći vratiti onoj glavnoj svrsi postojanja knjižnice, a to je okupiti i zainteresirati mlade i sve ostale ljude da se bave čitanjem. Mislim, ljudi dolaze i dalje po knjige, ali sad je to sve s nekim strahovima. Naravno s maskama, rukavicama i dezinficijensima. Sve je to nešto... hm... čini mi se kao da ljudi sada ne uživaju toliko u knjigama, već čitaju kako bi im vrijeme prošlo. Čitaju i sa strahom. Neki. Jer se pitaju hoće li im se preko knjige nešto prenijeti. Iako je nama pravilo da dezinficiramo svu građu koju nam korisnici vrate. Znači nije više kao ranije: korona je ubila onu glavnu ulogu knjižnice. I dalje s veseljem radim svoj posao. Taj kompjuterski dio s digitalizacijom građe također ima svoje draži, naravno. Ali, ponavljam, primarna uloga knjižnice je sakupiti ljude i privući ih, raditi radionice, pričati s njima, pričati o knjigama, smijati se... Sve to je svrha knjižnice koja je danas, na žalost, nije posve ispunjiva...

‘Sjednemo na zidić’

Kad smo već kod korone i covid.... kako se sve ovo odrazilo na tvoj društveni život koji je inače bogat, kako znam... jer imaš mnoštvo prijatelja s kojima izlaziš van... Kako je s tim?

Znači... zatvoreni su klubovi. Mi bi svaki vikend, ili u petak ili u subotu ili čak oba dana bili u klubu. Ali smo našli neki način da se družimo, da uživamo, da ostanemo u kontaktu. Našli smo neki korona-način druženja, ajmo to tako nazvati, pošto nam kafići rade skraćeno. Onda negdje sjednemo na klupicu, uzmemo nešto za jesti, za popiti... Tako da smo ostali aktivni u društvenom životu i nije je nas to zatvorilo, ali nam fali onaj stari način... Naravno da fali. Svi jedva čekamo da sve ovo završi. Kažem, imam par najbližih prijatelja s kojima se vidam svakodnevno. Sjednemo na zidić... I tako...

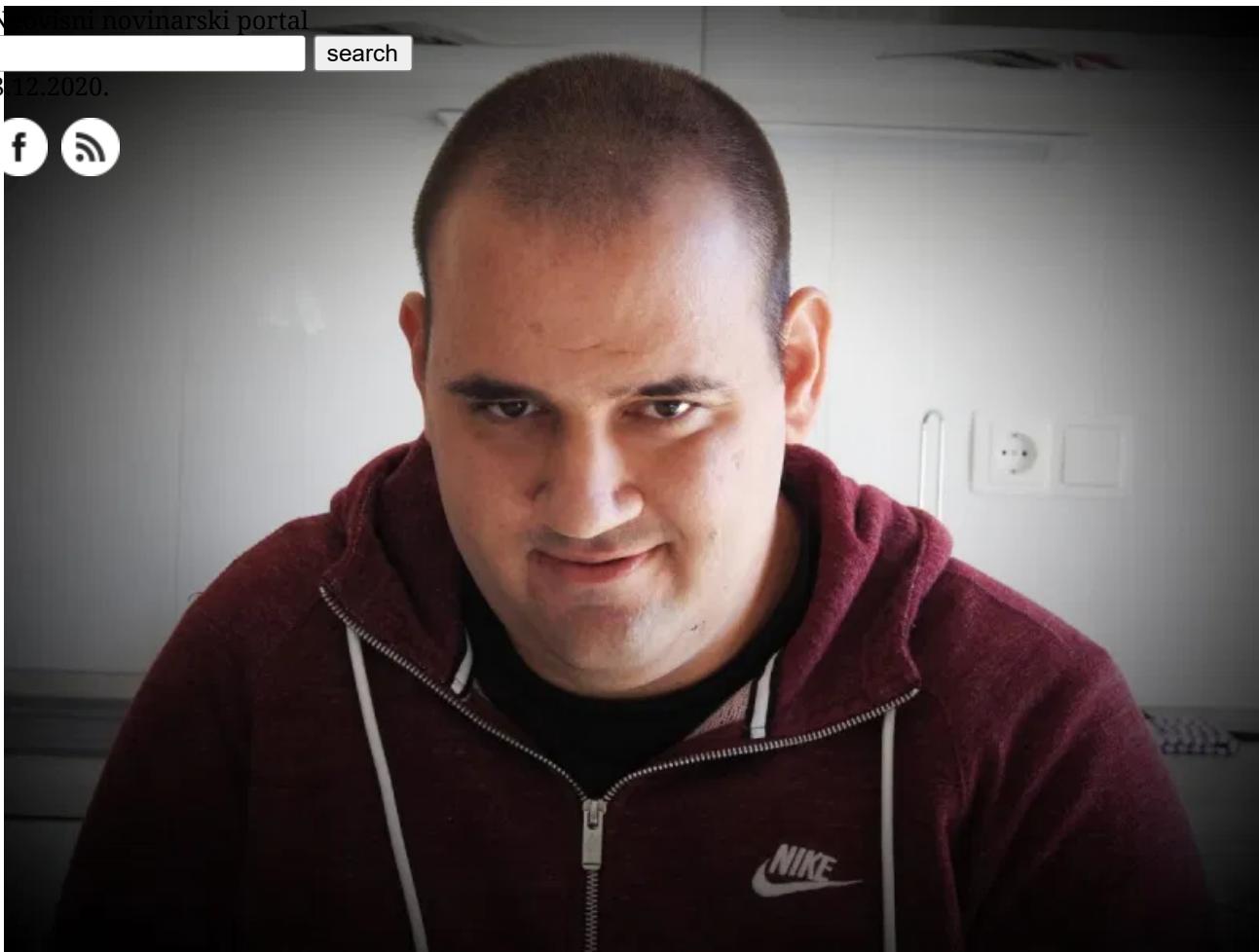
Antonio Milanović (foto TRIS/G. Šimac)

Kao što je bilo nekada...

Da... kao što je bilo nekada. Dobro je to na neki način... ali nije kad opet vidiš da je sve zatvoreno i da se većina ljudi neće usuditi ono što se mi usudimo, a to je – sjesti na zidić. Ili im je to možda van okvira nekog njihovog komfora. Ali srećom imam takve ljude oko sebe koji su se spremni vratiti na taj, nazovimo ga, stari način... Drago mi je da se i dalje držimo zajedno usprkos koroni... Naravno, pazimo mi na sve propisane mjere, ali se družimo. Tako da nitko ne može reći da se ne može družiti u ovim uvjetima. Sve se može i uz poštivanje mjera...

Sve nas, osim onih koji ne žive na nekoj planini, u rupi ili pećini i ne čuju nikakve vijesti i nemaju takozvane pametne telefone okupira i zaokuplja sve ovo oko korone, pa ne možemo, eto, zaobići tu temu ni u ovom razgovoru... Kako ti gledaš na sve ovo što se događa?

Ja nikako nisam pobornik onoga što dosta ljudi zna govoriti po internetu, a to je da virus ne postoji. Virus definitivno postoji. Virus je tu. To nije izmišljena prča i znam i ljude koje je pogodio. On koji su prebolili virus i pretpostavljam da oni ne bi izmišljali. Ja sam svjestan da ja kao osoba spadam u rizičnu skupinu s obzirom na svoju situaciju. Uz invaliditet imam i kroničnu astmu i samim time spadam u osobe kojima bi mogao covid nauditi na najgori mogući način. Ali jednako tako smatram da neke mjere više nisu toliko aktualne i da ne bi trebale biti prisutne jer moramo naučiti živjeti s tim virusom. Zapravo moramo naučiti na suživot s virusom. Nisam definitivno za lockdown niti sam bio prvi put kad se dogodio. Zato što smatram da ako smo danas na broju zaraženih većem od tisuću i da možemo funkcionirati i ići u dućane i na posao, onda smo mogli i tada u trećem mjesecu kada je bilo možda pedesetak do 100 ljudi zaraženo. A bili smo prisiljeni ostati doma. A samim time nam se i plaća smanjila. Je li to bilo potrebno – veliko je pitanje. Nadam da se neke mjere trebaju popustiti, jer treba se naučiti na suživot. Mnogo je epidemija bilo u svijetu, neke su bile i jače o ove, pa su ljudi preživjeli, pa su ljudi opstali. Stoga ne vidim razloga zašto bi morali drastično mijenjati neke esencijalne ljudske navike jer je neki virus prisutan. Danas je to covid, a za pet godina može biti nešto drugo. Hoćemo li svakih pet godina opet sve ovako zatvarati? Hoće li nam gospodarstvo svaki tren biti u krizi zato što se neko misli da je najbolji način lockdown... Moramo se naučiti živjeti u suživotu sa svakom bolešću koju svijet, društvo ili život donosi...

Antonio Milanović: Postavimo pitanje naglas (foto TRIS/G. Šimac)

‘Postavimo pitanje naglas’

To ima posebnu snagu kad govoriš ti koji imaš godine iskustva borbe sa svojim bolestima koje si prevladao ili ih još uvijek prevladavaš. Koji si prošao kroz odricanja nezamisliva i neshvatljiva osobama bez tih problema... Sigurno je potrebna nesvakidašnja i golema snaga volje kako bi se prevazišli ti problemi i izazovi te bi se unatoč tome normalno živjelo i bilo jednakopravnim dijelom ovog društva...

Pa ne znam... Ja se nadam i kako će stožer ili tko bude ovo čitao uzeti u obzir možda moje riječi. Volio bi da dođu do njih... Pa ne možemo svaki dan, odnosno svakih petnaest minuta slušati jedno te isto. Te nove mjere... pa stišavanje glazbe u kafićima. S nekim mjerama se slažem, a s nekima ne. Neke su mi definitivno sulude. Maske su potrebne, definitivno. Ali da su potrebne baš na svakom koraku.. smatram da nisu. Čovjek treba disati. Ovako ispuhuješ i udišeš vlastiti prodisani zrak. To je nezdravo. Sad su obvezne i na otvorenome. U trećem mjesecu nisu bile. Sad svejedno imamo 1000 i više ljudi zaraženih... Postavlja se pitanje: čemu sve to i da li te maske dovoljno štite. Ako pred izbore nije bilo toliko mjera zašto su donešene onda sad. Pred izbore nije bilo rizično? Postavimo pitanje naglas. Ako netko nema hrabrosti za to, ja imam. Zašto jednako nije bilo rizično onda kao i sad... Govorilo se kako će ljeti virus mirovati. A mi smo ljeti imali više zaraženih nego treći i četvrti mjesec. Pogledajmo statistike. A u sedmom mjesecu je bila ekspanzija virusa. A gdje smo mi išli? Mi smo išli normalno na posao, otvarale su se granice, turisti dolaze.. A što sad odjednom? I sad odjednom deseti mjesec i stišavanje glazbe u kafićima... Halo ljudi!?

Eto tako. Slažem se s nekim odlukama stožera i poštujem sve odreda, ali neke odluke nemaju smisla i mislim da ni oni sami u neki trenutcima ne znaju što poručiti... 90 posto ljudi koje je umrlo je starije dobi. Da me sad netko ne bi uhvatio za ovo što sam rekao pa pomislio kako ja mislim da su stari i da trebaju umrijeti. Ne mislim to! Nipošto! Pratim situaciju s covidom od početka pandemije. I svaki put kad netko umire gledam što govore o tim ljudima, koje su godište i jesu li kronični bolesnici, onkološki... Po mojoj procjeni su 70 posto onih koji su umrli od korone u Hrvatskoj bili onkološki ili kronični bolesnici. Ne mislim dakako da su trebali umrijeti. Ne moramo stalno izbacivati neke brojke da bi ljude plašili. Iznosimo realnu situaciju. Trebamo se paziti, trebamo se čuvati virusa i svega. Pa ja sam prvi koji to treba. Ali trebamo isto tako i živjeti.

Spominje si brojke... Svakoдневно bombardiranje ljudi s novim i još gorim brojkama ima vrlo loš učinak na stručnjaci, čak i znanstvenici koji su savjetnici Vlade RH...

8.12.2020.

Ja se slažem s time. Zašto se ne iznosi svaki dan broj gladne djece u svijetu? Broj umrle djece od gladi... To je pošast koja traži. Dan danas se umire. A o tome se ne govori. A taj virus ubija malu djecu. Koronaviurs je opasan, opet ću ponoviti, i sve to stoji. Ali to je nešto s čim se mora naučiti živjeti...

Antonio Milanović (foto TRIS/G. Šimac)

Brojke... Mene je, na primjer, prije neki dan iznenadio broj osoba s invaliditetom u Hrvatskoj. Registrirano je gotovo pola milijuna osoba s invaliditetom. A što je s tim brojkama?

Da... to nitko ne spominje. I nitko ne spominje da je rijetko tko od nas zaposlen. Postoje natječaji koji izadu i uvijek kažem: ako ste osoba s invaliditetom i zainteresirani ste – javite se. Moja prijateljica iz Kaštela se stalno javlja na natječaje i uvijek se pozove na to da je osoba s invaliditetom. Znae koliko ju njih pozove na razgovor za posao? Iako su poslodavci dužni pozvati ih na razgovor, niti jedan posto tih poslodavaca nju ne pozove niti na razgovor. Niti jedan posto tih natječaja koji budu objavljeni niti ne pošalju obavijest koga su primili i da je natječaj proveden. Svaki natječaj kako bi bio pravovaljan, treba nakon zakonski provedenog izbora zaposlenika poslati svakom kandidatu koji se prijavio dopis u kojem izvještava tko je izabran i zbog čega i zašto. Mislim, koje su to reference zbog kojih je baš taj netko izabran na to radno mjesto. A moji prijatelji nakon osamdesetpet posto natječaja ne dobivaju baš nikakav odgovor... Uopće nikakav odgovor! I to je to. Dokle god mi davali poticaje za zapošljavanje osoba s invaliditetom, koliko god mi izmijenili taj zakon pri kojemu je netko obavezan, dok god netko ne krene provjeravati to kako treba, to se neće dogoditi. Ako su se mogli uvesti korona redari, onda su se mogli uvesti zakonski redari koji provjeravaju koliko neka firma provodi zakone. Ako smo se mogli prilagoditi koroni i uводит neke takve mjere redarstva, onda možemo imati i stalne redare koji će nadgledati kako se provodi zakon pri zapošljavanju. Koji će otići tu i tu i pitati: gle imali ste taj natječaj, koliko se ljudi prijavilo na ta natječaj, je li se prijavio invalid? Sve ćeš ti to evidentirati pa ćeš vidjeti jesi li ti zakonski provodio natječaj. Dokle god država na takav način ne krene funkcionirati, mi ćemo bit ispod prosjeka. Jer smo ispod prosjeka. 90 posto hrvatskog pučanstva jedva preživljava...

Država čeka...

Nispada da je svaki plesati stanovnik Hrvatske osoba s invaliditetom... Zar je moguće da se država ne može bolje obaveštavati o problemima tolikog broja građana? Zašto u svakom gradu, općini, županiji u kojima je na desetke tisuća zaposlenih ne bi postojao ured koji se bavi samo tim problemima, a ne da to bude posao za samo tri ureda pravobraniteljstva za osobe s invaliditetom u cijeloj Hrvatskoj... Zašto svaka jedinica lokalne uprave ima i ured za osobe s invaliditetom, a ima, na primjer, urede za europske poslove, sport itd.

Ja ću iskreno reći. Naravno tu je kriva i država. Jer ona čeka... Ona čeka da se neki ljudi sami jave, da pokažu želju, da neka osoba sama krene u rješavanje tih problema. Treba oformiti institucije koje će afirmirati i animirati osobe s invaliditetom. Ispada da su dijelom i same osobe s invaliditetom krive djelomično za ovakvo stanje. A zašto su krive? Jedan od mojih tekstova na vašem portalu je govorio o tome da barem 75 posto osoba s invaliditetom su osobe koje misle da su oni osobe koji su stvorene za život između četiri zida i ne mogu dalje od toga. I pomirene su s tim. I s time da će primiti 1500 kuna invalidnine koliko ona trenutno iznosi. Jer osobe koje su uz njih su ih najčešće tako krivo uputile. Osobe oko njih ih krivo upućuju i ne animiraju ih da se izbore za sebe nego ih radije podržavaju u tome da plaću nad svojom sudbinom i tako ih potiču da ostanu zatvoreni u svoja četiri zida. Kao... osuđeni smo kao takvi i mi ne možemo ništa... I to je glavni problem. I zato se krivi državu. Upravo zbog toga. Za ovakvu situaciju osoba s invaliditetom je po meni 60 posto odgovorna država, a ostalo je na nama, odnosno na njima samima.

Antonio Milanović (foto TRIS/G. Šimac)

Možda je to djelomično i posljedica opće apatije i nesigurnosti i nepovjerenja u institucije koje vladaju u društvu...

Je... djelomično. Ali ako ćemo govoriti o apatiji, po toj priči ja prvi nikada nisam trebao izaći iz okvira svoja četiri zida. To što sam postigao i to što jesam je zato jer sam se borio protiv toga. Ja bi i dan danas ostao zatvoren u četiri zida, sa završenom osnovnom školom, da sam išao gledati apatiju društva. Prvo i prvo osobe s invaliditetom trebaju naučiti da se trebaju boriti protiv takvih stvari. Ne kažem da je to lako. Kažem da ih u tome trebaju podupirati i osobe koji su s njima, njihovi skrbnici. Ja sam imao pored sebe upravo to. Osobu koja me je podržavala. Ali na žalost, svjestan sam dakako, nemaju svi takvu osobu u svojoj blizini. Apatija društva ne bi trebala biti izgovor za zatvaranje u sebe. To je moje mišljenje. Što ne znači da ih ja ne razumijem. Razumijem, ali ih ne podržavam u takvom odnosu prema samima sebi.

Neovisni podizanski portali
8/12/2020

Nemojte se boriti za svoja prava, ali ne mogu sami. Ali mogu tražiti pomoć. Traženje pomoći je prvi korak u životu. Jedna ruka koristi je. Ako ti je bog dao da si paraliziran, koristi ta kolica koja koristiš da nešto postigneš. Svatko ima način da se pokrene. Ne kažem da se treba boriti sam, ali traženje pomoći je prvi korak i uključiti će se masu ljudi koja će ti pomoći. Nemoguće je da ti nitko neće htjeti pomoći. Ja sam primjer. Uvijek postoji netko tko će ti pomoći. Od tisuću ljudi bar će ti se dvije osobe javiti za pomoć. Nismo toliko nazadni. Barem ne još. Iskoristite priliku dok postoje to dvoje ljudi koji su vam spremi pomoći.

Poruka?

Poručujem da budete svoji i da ne slušate baš sve čime vam glavu trpaju i mediji i antikorona prosvjednici ili tko već... Ljudi umiru i to je realnost. Isto tako moramo živjeti, moramo raditi, ne smijemo se zatvoriti u četiri zida. U međuvremenu držimo se tih sitnih pravila, nemojmo dopustiti da budemo guske u magli. Odluke su tu da se poštivaju, ali do tog trenutka do kojeg osjetite da je to potrebno. Ne da se kontrira stožeru, nego da svatko od nas može zaključiti sam koje su odluke na dobrobit svih, a koje su pretjerivanje. Nemojte se povoditi za masom. Povodite se za svojim razmišljanjem.

Štitite sebe, a tako ćete štititi i druge.

**P.S. Dodajmo i dobru vijest kako će Antonio uskoro nastaviti sa pisanjem za Tris.*

Antonio Milanović (foto TRIS/G. Šimac)

Sviđa mi se 200 Po

Tags: [Antonio Milanović](#)

VEZANE VIJESTI